

Marija Kmetova:

Ljubezen.

V sobi je polumrak. Skozi poloknice polzi solnce v dolgih črtah in trepeta na pisani preprogi v zlatih cekinih.

Z vrta zazveni zdajpazdaj otroški smeh samih srebrnih strun poln, in ura udarja in šteje polumrak in cekine.

„In ti še piše?“ vpraša Olga, sedeča v naslanjaču tik klavirja.

„Še mi piše in vesela sem njegovih besed,“ odgovori Pavla in sklene roke in se zazre v cekine. „Poglej,“ nadaljuje, „čuden je človek. Izpočetka so me zanimala pisma le kot pisma sama na sebi; potem sem občutila vse tisto, česar ni v besedah, ampak drhti za njimi v njegovi duši; in naposled sem se pogovarjala v polumraku z njim in v jutrih sem pozdravljala te misli z veselim nasmehom.“

„Čudno — in še nikdar se nista videla. Kako moreš govoriti s takim človekom, tujcem, neznancem?“

„To ni čudno, Olga. Saj človek ni tisto, kar gleda, kar ima obraz, kar ti stisne roko. Poglavitna je duša, vidiš, in dušo njegovo poznam in on mojo. Kako se ne bi mogle potem muditi misli pri njem?“

„Pa dobro; razumem. Ali to moraš vendar priznati, da bi ga rada videla nekoč iz oči v oči?“

„Ne, pravzaprav ne. A časih . . .“

„Časih, kaj ne?“

„Da, časih ga hočem videti, videti — in si ničesar bolj ne želim kakor to,“ pravi Pavla in vzame rdečo, zametasto rožo iz bele vaze in se zamisli vanjo. In ko zaplapola nekaj lističev na preprogo, zadehti po ljubezni.

Zunaj nekdo trdo zapre vrata, da se zazibljejo cekini na tleh.

Precej nato potrka in Pavla odhiti k vratom.

„Pismo!“ se razveseli z zvonkim glasom in sede spet na zofo. Rdeča roža zdrkne v cekin.

„Od?“ vpraša Olga in se skloni.

„ . . . njega.“

„Sem vedela. In? Tak preberi vendar! Te motim? Potem grem. Ali.“

„Sedi, sedi, saj veš, da me ne motiš. Veš, to je tako, da je pismo najlepše takrat, ko še ni odprto. Potopim se v misli in drhtim v njih. Joj, kaj vse mi pove pismo! In vendar mi še ni rekel ni-

česar. Ves zaklad je še v mojih rokah; ves, cel, dehteč. In potem odpiram pismo. Izpočetka počasi, vidiš takole; potem hitro odtrgam zadnjo zapreko, takole — in ... Zdaj tiho!"

Olga gleda Pavline begajoče oči in stisnjene ustnice. Pa mahoma pogleda pozorneje. Lahna rdečica dahne v Pavlina lica, ustnice zadržijo v ponavljanju besed iz pisma, in oči pogledajo bistreje. Potem omahne roka s pismom in grenko se pretegnejo ustnice.

„Tako, tako, tako,“ pravi komaj slišno in se nasloni nazaj.

„Pa kaj, Pavla — kaj?“ se vznemiri Olga.

Pavla zre nepremično rdečo rožo v zlatih žarkih in reče tiho:

„Zaročil se je.“

„Zaročil. In?“

„Saj res. In kaj zato?“ pravi skoraj v šepetu Pavla in se nasmehe. Skloni se naprej in podpre glavo. „Kaj zato, kaj zato.“

„Pavla! O — meni se zdi ...“

„Joj, Olga!“

In glava klone bolj in bolj in svetli biseri zatrepčejo v cekinu(?) tik Pavle.

Potem pa se umikajo cekini, in ura šteje sam polumrak ...

Zaj ste prišli te s takim fortavčeri v Jeradenos! Pam človek mi povej, kaj je hotelo tu reči.

Arthur Rimbaud — A. Debeljak:

Spavač v kotlini.

Sal: 7/7

Globo zelena, kjer vihravo peva reka
in meče cunjé, srebne vrh kamenov,
in kamor solnce se s ponosne gore steka.
Dolinica, ki péni se od práménov.

V kopeli sinjih svežih kreš mladostno glavo,
vojak odprtih ust in nepokrit leži
pa spava; pod oblakom se je zleknil v travo,
bled v postelji zeleni, kamor luč deži!

Nogé v cvetočih mečkih, spi. Usmev obkroža
ga liki bolno dete, ki je mati boža.
Priroda, toplo ziblji ga: on čuti hlad!

Nozdrvi ne drhte mu od vonjav opojno;
rokó na prsih, ko na solncu spi pokojno;
na desnem boku zeva rana ko škrlat.

